

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETILAP.

VÁCZ VÁROS HELYHATÓSÁGÁNAK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Hirdetmények díj 3 hasásbó petit sorért 5 kr. — Nyílt térben való közlemények után három hasásbó sorért 15 krajczár számítanak.

Az előfizetési pénzek „Vácza” kiadóhivatalhoz fő ut. 84. szám alá Vácra küldendők. — Hirdetmények a „Merkur” kereskedelmi körben is elfogadottnak.

HIVATALOS.

Másolat.

18924.

IV. C.

A budai m. k. pénzügyigazgatóságtól. Buda-Pest vármegye első alispánja tekintetes Bethly Lajos urnak Pesten.

Tekintetes alispán úr! Jóllehet az adó-végrehajtó biztosoknak adópénzek és végrehajtási költségek beszedése és átvétele szigoruan megtiltott, és ezen tilalom több ízben megújított, mindamellett még most is merülnek fel esetek, midőn az adóvégrehajtó biztosok végrehajtási czimra, vagy beszállási ürügyre alatt pénzt vesznek fel és azt az adóhivataltól be nem szállítják.

Ugy nem ritkán ezen visszási esetek, is, hogy a végrehajtók a közszéketlő szabadságukat, ingyen fuvart saját használatukra, sőt ellátást is követelnek.

Hogy ezen visszási esetek leghatékonyabban megakadályozandók, hivatalossal az 1871-iki június 12-én 21705-ik sz. a. kelt megkeresésre, újból felkértek a tekintetes alispán úr, hogy ismét közhírré tétetni és az adózó polgárokat figyelmeztetni sziveskedjék az iránt, hogy az adóvégrehajtó biztosokhoz sola semmi nemű végrehajtási költséget vagy adótartozást ne fizessenek, hanem a pénzt mindig az ennek felvételére egyedül hivatott városi vagy községi előjárók kezzeikhez, vagy pedig a kir. adóhivatalokba szolgáltatassák be; mert az államkiszár az illetéktelen helyre tett fizetések figyelembe nem vehetőek, e módón megköszönését mindenki magának tulajdonja. Buda Pesten Albrecht-út 1873. márt. 14. Kovács s. k. 3892

216.

Eredetben leolvérta hatótétvén, másolatban az abban foglalt figyelmeztetések közhírré tétele végett kiadatik a szolgabíró urnaknak a rendezett tanácsú városoknak. Kelt Pest, 1873. márt. 23.

Alispán Bethly s. k. Az 1873. évi Április 3. Vácza város tanácsa részéről tartott ülésben 1403. 1873.

Végzés.

Jelen miniszteri rendelet tudomásul vétetvén — az másolatban a Vácza város hatóságai közlönyében lenadó közzététel végett Hegede Károly jegyző urnak kiadatik. Kiadta Regele Károly, jegyző.

1407.

1873.

Felhívás!

Habár az uralkodó szászra és nagyobb fokú meleg által előidézt névényi és áll-

ti hulladékok vegyi felbomlása, s a hőmér-sékletnek rendkívüli változékonyága folytán, a mult hétben e város területén előfordult, s a helybeli orvosi kar véleményével megállapított egynemű hányáskezélesi eseten kívül több új köreket eddigelő nem észleltetett; mindazonáltal a községesség megörzése, s a jelzett betegség megállításán tekintetből intek és felhívatik a város összes lakossága, hogy mindazon óvórendszabályokat, melyek az 1872. évi ősz hasonló betegség alkalmával közzététettek, maguk és hozzá tartozók érdekében a legnagyobb pontosságal és lelkiismeretességgel alkalmazzák. Kelt Váczaon, 1873. apr. hó 3-án tartott tanácsülésből.

Polgármester Rétly Ignác s. k.

NEM HIVATALOS.

A szegények joga a segélyezéshez. *)

A szegény-kérdést vizsgálva, először is azon kérdés lép előtérbe, s vár megoldásra: van-e joguk a szegényeknek a segélyeztetésre, s kik irányában — és, kötelesség-e a szegények segélyezése, s kiknek részéről. E tekintetben a régibb s általánosabban még most is uralkodó nézet szerint általános jogai nincsenek a szegénynek a segélyezésre sem az állam, sem a község irányában. A pozitív jog azonban igényeli, hogy egy család tagjai egymást segítsék (fűlösök gyermekek iránt s viszont). A szegények segélyezésének kötelessége azonban az erkölcsi törvények szerint első sorban minden egyesnek, második sorban pedig az államnak tulajdona. E nézet ellenkező részben a kommunisták és socialisták tanainak, kik a szegényeknek az állam irányában jogokat tulajdonitnak, részben a legújabb social-politikai iskolának, mely csak egyesek erkölcsi kötelességét, s nem az állam kötelességét tartja a segélyezést. Az uralkodó nézeteket vegyük kissé közelebből vizsgálat alá.

A szegényeknek segélyre joga az állam, vagy mi egyre megy — a

*) Lapunk 5. évi 9 és 10 számú a. koldos városunkban megvontatásának kérdéseiről foglalkozván, azon cikkünknek mintegy folytatásul szolgálja a Mayer F. után szabadon fordított közlemény. Szerk.

Szerkesztői iroda:

Fő-utca, 84. sz. I. em. Ide intézendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.

Küldetők a levelek vissza nem adának. — Bérmentes leveleket csak ismerős kesztői fogadtatnak el.

község iránt, annyi volna, mint a kommunizmus és socializmus minden követelésének eleget tenni. Mindaddig, míg az államot egy legfőbb korlátos (kormányzók) alávetik, hogy annak léte biztosítottak — mindaddig az egyesek életfentartásuk alapítása végett csakis önmunkásságukhoz folyamodhatnak, mert egyesek anyagi helyzetének biztosítása épen nem lehet a társadalom feladata; a társadalom inkább az egyesek létének összességén nyugszik, mint annak első kiindulási pontján; a társadalom nem egyesek boldogító intézete, hanem az összesség célját igyekszik betölteni; de, ha a társadalom joggal tagadja meg egyesek anyagi biztosítása iránti igényt, ebből nem következik, hogy viszont kötelességül ne vállalassa egyesek fenntartását és ellátását. A társadalomnak kötelessége, mindazon akadályokat elhárítani, melyek az egyesek létének fejlődését súlyosbítják, akadályozzák, kötelessége baleseteket, melyek az összes által valokat fenyegetik — lehetlőtleg megakadályozni, mint oly intézkedéseket tenni, melyek az egyeseket megakadályozó anyagi léteiket megalapítva s elfoiztatják. (Iskolák, gyarmatok). Ez olv a nemzetgazdasági politikához tartozik, a mennyiben közvetve célja az alváltalok elszegényedését megakadályozni. Az uralkodó tan még tovább megy. Ez még oly kötelességet is ró az államra, hogy ha dacára a szükséges intézkedéseknek az elszegényedés esetei merülnek fel, ez egyes eseteket jobbnak. Az állam e kötelességén nyugszik a szűkebb körű szegénysegélyezés és a segélyrendőrség a mennyiben az állam segélyezést a szerinte legcélszerűbbnek látszó intézkedések alkalmazásától teszi függővé, (pl. a dologhás).

(folytatjuk.)

Szemle. *)

Vácza, ápr. 1. 1873.

Adhattunk volna ugyan más címet is e rovatnak, pl. „Váci ren-

*) Kétségtelen a nyilvánosság, mert az utóbbi időben sok oly rendelkezést láttunk, melyek —

dótlanságok; — de nem tesszük, nem tesszük pedig kímélet tekintetéből azon kevés polgárok irányában, kik megértik a XIX-ik század szöveget, kik a haladás zászlója alá tartoznak még.

Hol kezdjük a veszélyes sebek felsorolását? s hol keresztet orvost, az orvos pedig irtó tekintélyes város sebeneink gyógyításához? — Oh mert azok annyian vannak (tisztelő a kivételnek), kik e város összes érdeke fölé, önérdelkeiket helyezik és nem akarják összeegyeztetni a város javát érdekeikkel — ám, de mennyivel kevesebben vannak azok, kik a község sárlár kezekkel mozdítják elő — helyzet különböző módját? Mondjuk: Váca egy tenger, melynek fenekén a község előmozdító karok egy-egy drága gyönyögyöt képeznek!

Buzákok lehetnek önmagukban azon polgárok, kik a jövő nemzedék előtt tettekből emelnek emlékszólopot saját nevüknek. — S szégyelhetik magukat azok, kik Croesusi gazdagságból többet tettek volna a város és a nép érdekében, s éppen ezek semmit, de semmit sem tettek!

De minek is — tegyenek azok a közép érdekében, kiknek nincs, csak a

az ő vendéger bajtérvel — magánintéztéssel, megengedjük, hivat azon véleményben is vagyunk, hogy a kapitánytól azért enged szabad kezét néhány tisztaságellenes házi úrnak, hogy legyen oka és alkalma a kibontakoztatásból jótékony célra becsüdhöz; s amondok már it is léte a becsüdhöz megkezdés; azaz inkább mert ezen lap máj hivatalos rovatában foglalkatni okajunknak a magán tudományt ösztönözött, végre az így fegyveresítés talán nem fog ártani, mintha a kapitányosság mindentől nem lehet értséval. Szék.

mit munkájuk által szereztek! — Így vélekednek azon lombhavérti s keleti szókassal bíró (tisztelő a kivételnek) egyének, kik nem tudnak pénzeikkel mit tenni — azt nem tudják hova fordítani, hogy dásabban jövedelmezzen. — De nem azért nem undják pénzeiket elhelyezni vagy jövedelmezőbbé tenni, mert nincs havá és miként, — hanem mert a rideg közönyösség és utálatos önzés von falat közte és a közög nyiltarozt, melynek sorompói középen rendithetetlen küzdeni nemcsak feladata, de szigorú kötelessége is volna.

De erre azt veti ellen városunk Croesus, hogy a hol kötelesség van, ott jognak is kell lenni, — s egyrészt igazuk van, hogy jog nélkül kötelesség nem létezhetik, — másrészt nincs igazuk. — Nincs igazuk pedig azért, mert e község előmozdítani mindig önkényes kötelesség, habár mely oldalról tekintjük is azt, — s ezen önkényes kötelesség mellett megvann mindenkinke a jog is; mert a város ügyeibe, melyek horedejté befolyással bírnak, minden polgár szabadon szólhat, ez töle meg nem tagadhatja senki. . . .

Térjünk azonban tárgyunkra. D'Israeli a tisztelőre rendezett nagy népgyűlésen Manchesterben következőköt mondó: „Allamfértánk nem lehet előbb gondja, mint a nem egész ség állapotának javítása a egészesség lakás; j IVóvív, tiszta levegő, stb. fontosabbak minden más kérdésnél. — Ehhez hasonlólag nyilatkozott

Derby lord is egy kórház megnyitása alkalmával.

És igaz van mind D'Israeli-nek, mind Derby lordnak; — mert hová jut a nép, mely beteges, melynek csontjaiból kiassznak az év fölök, szemekből az életű sugár, s végre a fájdalom gyötrelmetől át meg átkínözott agyból, ha tovább a józan ész? Lez belőlük slybarita-ontrváz, s tehetetlenül fognak városnagorok egy szomszéd-tól a másíkhöz!

S most tekintünk végig városunkon, és itéljük meg, de minden részlelahlás nélkül, vajjon rendben vagyunk-e a tisztasággal, vagy nincs-e levegőnk megmetyezve?

A vak is azt mondta: „Majd meglátjuk!”

Am lássuk. De nem akarjuk ez által a jelenlegi hatóság tisztelőt érdemlő egyenlő szemrehányással illetni, mert ahhoz nincs jogunk; nincs jogunk pedig azért, mert mindez a multnak hanyagsága, a mult érdemei azért megrovást.

Nézünk később-helyeinket, pl. a Dunapart: — e helyen fordul meg ágyászólva városunk legintelligensebb közönségében. És mégis hogy néz ki Dunamellékünk; 5-6 halm szemét díszesok szerte; a hidak alatt elfolyó piszok és vörös vizok — e nap egező heveitől földolva — döglételek teszik a levegőt, s az arra sétálók természetben undort gerjeszt. E bajon legjobban úgy lehet segíteni, ha a városi kapitány ír oda utasítja a Dunapart-

TÁRCZA

A pipák sirja.

— Egy dohányzó elbeszélése. —

Egyzer néhány hétig vidéken voltam, mint főtitestelenő F. plébanúr vendége, kinek házában magamat oly jó éreztam, mint csak egy parochian érheti magát az ember. A plébanós egy jovialis öreg úr volt, ki örömet nevetet, még örömetebb evett, ennél is nagyobb örömmel ivott, — de legörömeösből dohányzott.

Ha az ember a plébanúrira lépett, persz sem lehetett kéfézteni a főlé, mily varázsefnek hódol a házi úr; Szelki tusa nem volt az, ép oly kevéssé káposzta vagy más efféle.

A háztartásnak nagyobb része szobáiban a dohány-cultusnak volt szava. A szögletek, hol más helyen ruhatarók állnak, nála embermagasságú pipaszárákkal voltak kitöltve. A széknyere tetején, hol tudós arka a földgömböt tartják, iszonyú dohánytarok pompáltak, egyik bavadra fényesített kőécsényből, másik állatfejből, majd fent, s minden ilyen készítményből. Sétalotok lehet ilyen mindenféle pipaszárral volt, az asztalon dohánymorszákat voltak elszóra, mint papírnyomtatók iróasztala a latjépipák szögleték. O nem az esti nőttem, hanem pipájával szájában aludt ő, még az ebéd folyama alatt is pipázott, és én meg vagyok győződve, hogy nagy áldozat volt a csükk, hogy a szöszekere nem lehetett — s találok ki szájában.

Röviden, ő főtitestelensége az urnak etrésű dohányója volt.

Bennem teljes öröme volt, mert én az ő főszenvodólyával meglehetősen kiálltam a versenyet. Szittam legnagyobb pipából, legszöszöb dohányából, s ha ebéd után így együtt állunk, olyan duótot csabokotunk, mely nagy Frigyes „Tabakcollegium"-a mögött nem maradt meszse.

Igy állunk egy napon a bizalmas szobában, s kérés-szörke füstfelgőt fitunk a falusias kinezésű szoba barna gerendái fölél. Én egész nap örökösan dolgoztam az Úr dohányföldjén, s a plébanúr sem hagyta magát gyonyolni, mert épen most érkezett meg finom muskatteli. melyet teljesen el kellett köstölni.

De rögtön kivessi a plébanós pipáját szájából s szöszökhöz támasztja. Homlokához kap, levegő után igyekszik, feje bádjadtan esik előre. Ijodten ugrottam mellé, akkorra már minden elmult.

— Semmi sem, csak könnyű szöszölés, mondja a plébanós.

Gondolkozva maradt álve. Midőn sapitegőre siettem, én is letévém a pipát. — Hoszszabb szünet után szomorú, komoly hangon kezdé:

— Mégis meg kell neki lenni, el kell rá határoznom magam. A dolog mindig bosszantóbb lesz. Orvosom minden nap megrohnam. Idegrendszereim tönkre toszem a dohányzással. Emésztésemet gyengítem . . . Döteg leszek . . . Nagy áldozat töltem, azt hiszem, inkább leszoktam az ovséről.

Igy panszokodott önmagának — mert tulajdonképp lassan magához beszélt. Majd élénken fordult felém:

— A dohány, kiálta, mérge, mely minden szellemi és fizikai tehetőséget megöl. Barátom, az én és én érdemben mindkettőnek azon fontos tanácsot adom, hogy

mondjunk le a dohányzás gyönyöréről. Igaz, hogy ez édes, de kárhözott szokás, — nekem elég savanyu lesz.

Bátortokdant közbeszólni, hogy mind-edig nem éreztam a dohány káros hatását.

— Majd fogja érezni, barátom, majd fog az önni, kiálta ő. Hagyja abba, tanácsolom önnek. Tegye azt, én kedvemért.

— Igen, nekem . . . Ha én elszánja magát az áldozatra, talán én is képes lennék. Ha pedig továbbra is dohányzik, nem leszek rá képes, mert a pida mindenkor csábító. Ha én előttem ragyog egy pipa dohányra, vagy csak a kúszálykon éreztem a dohányfüstöt, nem leszek képes ellenállni e kísértésnek.

Egy darabig hallgattam, aztán a humanitás érzete támadt föl keblemben, s azon utógondolatok, hogy nem leszek örökön a pap vendége, mondám:

— Jól van, tisztelőm én. Rajtam ne munnál. Én fájdalom nélkül megvölök a dohányról, így barátom! É s percben úgy érzem magamat, mint egy rögtön megmentett. De . . .

A plébanós felugrott s átéltet örömeben. Egészen exaltálva volt a kiálta:

— Köszönet, egyszer köszönet nemesszaviségért, ifjú barátom! É s percben úgy érzem magamat, mint egy rögtön megmentett. De . . .

Elhallgatott s nagy léptekek járt végig a szobában.

A pipákat el a nagy takaritanunk az útból, mondja melyek feléjtárja. El valik, az előző az utolsó, meg már letám öket, nem állók jót semmiért . . . Tudja mit?

— Nem!

lakót, miszerint hetenként házi-személyeket gyűjtök össze, és a hét végével hordassák azon helyre, melyet a kapitány úr e célra kijelöl. Így meg leszünk mentve a személméhek szemléseitől, de leginkább a hajón utazó idegenek kritikájától; mert nem ritkán részesülünk még azon látványban is, hogy a személméhek tetején elhagyott gyermekek a tengődről asszonyok rongyos öltözében, félig meztelen bűngészek — nyomorult élettük fűntáráza érdekben. — A piszkos és véres vizekre nézve szinte oda kellene utasítani a lakosokat, miszerint a nyári napokban vesélyes, betegséget okozó bűzöhdől folyadékaikat hordják a Dunába; mert annak a nyári nap égető hevével erőd kiszűrésére nemcsak a hajón kátelekődők és ételők — de még a Dunapart lakói egészségére is ropant káros befolyással bír.

N. F.

Egyéti mozgalmak.

A „Mercur” kor helyiségének null szombat egy felolvasást tartott. Azonban, mielőtt arról szólnánk, kötelességünknek tartjuk kijelenteni, hogy (B) kritikus, „szerepjelét adta ifjú tehetségének” — a szerkesztésből kikapartott, s én lettem a szerkesztés helyére behelyettesítve, és így részestem az olvasók kritikájában. Tehát Reiser Adolf olvasta fel Horn Édes jeles értekezésének második részét síkterít fordításban, a mely némiképp olytársak képezték meg felolvasásának: „a nemzetgazdaságot és vállalkozást viszonyról.” Itt önkéntelen el kell mosolyodnom, mert ezembe jut, hogy a „Vázkévd” jeles Ompolyi, fennemlített czümü érte-

zését összehasonlít Reiser tollából folyó a „Társadalomra gyakorolt befolyásról a kérekedelmek — és ezúttal értekezés hibéi utánabban igyekezett felmutatni. No do nem ez az semmit, — s nem is lehetett más-ként.

Mit mondjak a felolvasásról. Főleg Horn Édét megdicsérni, mert Ompolyi ki-mutatná, s pedig helyesen, hogy Horn egy-kező „zsidó gyekező” volt, s ugyancsak le-kepna azért, hogy „egy zsidó gyekező”-dicsérné meg. Szerencsére Horn ur kissé nagyobb Ompolyinál s aztán — — — — — hallatszik minden az égből.

Horn ez értekezése örökké maradóan becsis elveket és eszméket foglal magában, s ha azt figyelemmel hallgatjuk, elfeledhet-jük, hogy Reiser Adolf ur fordításá-nak némely németes kifejezéseket tartalmaz, mit egyébiránt előadás szívféllyel igyekezett pó-tolni.

Ompolyi ide — Ompolyi oda, én tel-jesen meg vagyok a felolvasásnak elégedve, s ilyenek hallgatásai Ompolyinak is tiszta lelkiismeret elő ajánlhatom.

Don Antonio di Padua.

Közgazdaságt.

(A „Mercur” kereskedő ifjak köre tu-dósítása.) Marcius 30-án és a következő napokban tartott vásárunk igen zivárog for-galmat eszközölt. A gabonaszület pangásban van, és legkisebb mérvére szorítottak, melynek okául egyrészt az is szolgál, hogy a termékek nem akarják terményeiket a ke-rekeszők által ajánlott olcsó árakon elad-ni. A rosszabb hangulat, mely a nagyobb gabonapiacokon e híten uralkodott, minál-unk is az árakra befolyt, és az árak min-den gabonában alább szállottak 20—30 krral. Jelentékeny eladások közt csak 1000 mázrós rozs 4 forintjával és 600 mázrós bu-da 8 fontos 6 frt 20 krral került tudomá-sunkra.

volt a pipákat eltemetni! Ezer éf múlva majd valamely régiségbuvár kiássa őket, s világosan bebizonyítandja, hogy Magyar-ország kő-korszakában a dohányt ismerékül kelte, s hogy e növény Magyarországból vi-tetett Amerikába; ott ütökött vált, e köz-ben mántuk kihalt s Amerikából újbi im-portáltatt.

Ily gondolatok közt álltam a kertre nyílt ablakomnál s kitekinték a barátságos kertre, mely felett a hold világa csaknem papánnyal szórnyly ragyogott. Ott a más sötét zúrtan van a píról szűz. Akaratlanul is arra kelte gondolnom, s ama nagy igazta-lanságra, hogy én ne dohányoznom azt, mert a dohányzás a plébéanosok ár. Igé-retemet adtam ugyan a papnak, de neki ne-nyekés arról tudni, én előtte nem fogok dohányozni.

Halkan kinyitám az ablakot s kilépet-em. Felfegyverezem magamat egy aóval, s papucsaimban csendesen, mintegy tolvaj min-denfélle tekingélog, csuszantam a kertugbe, hova vágytam vont.

El voltam határozva a sirrablós me-nyét elkövetni, s egy pipát, — csak egyet-ent — ismét feltámasztani.

Csakhamar elértem az árnyas lombo-kat. Óvatosan huztam félre az ágakat, s átkeltem. Ott jövedő álltam meg. A mit láttam, véretem fagyasztá meg. A pipák sir-abja egy fehér alak állt, rémösen felmagá-sorva. Egy holdsárga esett fehér öltözetere s kiserítéses tőve azt. Mit jelentesen ez-jelenség? Szemeimet dörzsoltem a homlo-komra csaptam, hogy e hallucináció-t é-üzem magamtól. De a visio nem agyamban született, hanem ott állt, teshen, kétségbe-vonhatatlanul előttem a sirdombon.

Igen, még több, karjait mozgatta, a

Nyilt köszönet.

Fogadják legforróbb, hálás köszönetem mind a víció nő- és iparogylet, ugy-szinté Vác városának igen tisztelt közbí-rósága, az arva mezei részvételt, melyel engemet a árva gyermekemmel, szeretőt önöm to-mesébe alkalmasul közvevőtt.

Sajnálatosan fejezem ki gyórtal két egylet emberbarátján épen nem mondható azon eljárása fölött, melyvel betiltotta az igen tisztelt tagok által már megígért s mint évek óta mindkét egylet tagját meg-illőbb testületi részvételt.

Erdélyi Reesó.

H i r e k.

Mákekdvölvi előadás haviét hét-főjét. Krenedics Ferencz áradhatlan elnöke a mákekdvölvi bizottságunk éves birta hozni végre a mákekdvölvi, és néhány előadást rendeznek a várú hétéfőjéig addig a Fér-jár v t k t francia vigjáték. — Lelkes me-kekdvölvi ugyancsak szorgalmasan neki fog-tak a szereptalánynak, és így előre kijelen-tük hálánkat a nyeredő dívezetes értéket.

10-egylet máj napon kö-sztyelést tart azon boldok pódításra, melyek az egylet vezetői évekkel ezalott el-követtek; nem szólnak hozzá meg lelkeitő-leg sem, nehogy reátek legyen az eredmény; és által mindál dívezetőnek az — — — — — napot.

Férj — E hó 3-án a Kolozs-főle házban tíz ütött ki, mely alkalommal nem voltak képesek elhatározni: azt csodáljuk-e hogy a sok szalmás épület közül több nem égett? — Azt-e hogy az ólti jelzésére nincs gond; és alá s föltűkustak az óltai vállalko-sók? — Azt-e hogy a mesélőnt két focskendő egykénke a csöve hibázott, a másik pedig tele volt egy egész esztendő piszokkal, így egyiket sem használhattuk? — Azt-e hogy a tüzoltókról még sem tudunk semmit? Vagy végre hogy a jó ég oly kegyes és szél soha sincs; így nincs szökés a szél Florinára.

levogében hadonszét, s meg valamely hosszú eszküt is tartia kezében. Majd lehalott a kísérlet és elkezdte a sirt kaparni.

Azonban rögtön megállt. Valószínűleg meopmáltatt, mert bámulva tekintett szemem közé. A szegény phanton nagyon meg-lászott jédni s egy kétes értelmű morgást hallott.

Most fellemltem áramat a fegyvertől-lev rohantam a kísérletre, hogy lényet a földre taszítsam. De ekkor félreugrott, s kacagzást tört ki.

Mit látok? kiálta — ön az, ifju ba-rátom?

Megismertem a plébanos hangját. Ó volt a kísérlet, vagy jobban mondva, fehér ruhájában előttem kísérletnek tetézett.

Most már én sem tarthattam magam-mal. Korlátlan kacagzást törtam ki, miálatt a kísérlet ingadozott s nevetelt.

Kölesősen tiszteltük egymás in-dokát, és egyikünk sem merte a kérdézőkö-dést kezdeni.

Ellenkezőleg mindketlen dologhoz fog-tunk és egyesít erővel ástunk mindaddig, míg valamennyi pipát ki nem szabadítottuk. A grágy kincsestől sietünk be a háza, lám-pát újgöttünk, s pár perc múlva bizal-masan ültünk együtt az éjben, s oly hévvel füstöltünk, mintha kárpótlást akartunk volna adni pipánknak a rajtuk elkövetettéért.

Több nem volt kitértünk az arról, hogy a pipákat elásuk.

Hevesi L. után Selly.

— A legjobb lesz pipánkat a kertben elásni.

A határozat elfogadtatt, a házban találtálva valamennyi pipa — szárral együtt, számba harminchéz — eldökeztetett, levit-tük a kertbe, keresztünk egy csendes, alkal-mas zugot, magas fü közt, s árnyas fák alatt, egy mely sirt ástunk, s boraktuk drá-gánkat, — volt pár száz forint értékű — aztán behánytuk földdel, s egy harmot emel-tünk föl, röviden tökéletes temetés törtet-tünk meg. Nagy szűzölés, hogy a plébanos halkan megdölelt a pipáit, s elmondta azok felett a halotti imát.

Nagy közeccsepek csillogtak szemei-ben, midőn látat fordítottunk a siraak, s hazatértünk. En fontolgattam, vajjon meg-nyelhető-e a pipák sirtjét egy egyszerű fa-keresztellet jelölés. De ó határozottan ellenéz, s elhatározta a sirt virágokkal beültetni. Való-szerűleg dohányra gondolt.

E nap estején igen szomorú volt. Asz-talunknál valódi temetés utáni hangulattal szarogt. Hiszen azokat temettük el, kik kor-záskú mindig legközelebb voltak a szó szoros értelmében.

Ha jól emlékszem, ez este unalmas is volt. Társalgásunk épen nem talált kerék-vágásban, hiányzott ahhoz a rendszeres meg-szokott fűtés. En magam is németen s bi-multam, — a plébanos bántam és maga elé nézett. A plébanos korán háloszójába vá-vult, és én ugyannét tövém.

Ejfel tájban felébredtem. Egy kimondt, valami érzés, melyet nem tudok definiálni, fűledreztetett, valami hiányzott nekem: de nem tudtam mi. E mellett nem éreztem magam rosszul, de nem is jól.

Becsületemre! gondolám, egy pipa do-hány nagyon jól esnék. Mily esztelenlég is

Interpellatio érkezett hozzánk a fentebb emlelt tüzest alkalmából, mely így szól: **Tekintetes Szerkesztő úr!** Látván a fesszekből használhatlan állapotát mindezt ön, mint feloldós szerkesztő tessék feloldósát — mert ha én feloldóság és terhe mellett szerkeszteti hely lapjában létre létre előre közlendően el nem mulesztandja a tüzestek bekövetkezéséig napját és óráját, így a fesszekből kézen várandós adódik a tüzest, melyet le íróni hivatták. **H. József.**

Bécső érkező hírány pótlása érdekében írjuk a sorokat. Ugyanis egy oly nagy városban mint Vác, egytelenség levélgy-bizományos sines, és a ki franczuzni akarja leveleit, kénytelen az isten háta megott (a sző szoros értelmében) levő fűpostia hivatalba menni. Nem tudjuk, ki ennek oka, a kereskedő-ke vagy a posta főnökség. Mi t. Fortuner urat egy ismerjük, ki a közönség érdekében szivesen engedne bizományos levélgy raktár felállítását, s azt hisszük a gyűjtő szekrény melletti Spitzer és Skultey kereskedők is elvállalnák annak árulását.

A bécsi vilákiállításra vonatkozó hirdetésményeket ajánljuk figyelembe a helybeli kiállítóknak, különösen pedig — mony nyelven tudjuk, hogy a csomagolás az előírt nyomtatványokat nem vetjük figyelembe — a lehető zavarokat pótlással megoszthatják.

Az első kir. törvényeszk küldöttei ismét köztünk vannak és pedig fontos önvallomások által kiderített újabb tetteiket ellen vizsgálándó. — **László Ferencz.**

Nagy Ferencz és Nagy Pál önvallomása mindent kiderített.

Nyilatkozat. A „Vác” lap mult ellen nevezem a gyalogokat: azok; — mit után én soha a nevezett pönizáttal ellen semmi vádat sem emeltek és nem emelhetek, tiltakozom ezenell ünepségben nevem és szerencsétlenségem felhasználása és a nevezett pönizáttal ellen igazoltam.

Erőlyös Rezső.
Fortuner József, egy szép reményű ifju temetésen valánk jelen, — nyugodjék békén, legyen áldott emléke; sző sző atyja és sző reményű, fűban ötödik felsővel gyermekt temeti el.

Paál Máté elhunyt és sok ideig pótlhatatlan népevelől jóval meg kell emlékeznünk addig is, mig necrológiai adhatjuk és pedig azért, mert ugyaneznek multbeli lapunkban még levelet írt a tanítókat díjazásá végett, és alig zártuk be lapunkat, értesítettek haláláról. — Mindkettő egy és egy érdeklő ember, meg, félremagyarázásokra adott alkalmat; reméljük azonban várni fognak a felvilágosításra, ha ez nem elég.

Fokról fokra! A ki szelet vet, vihart arat, mondja a közmondás; lehiat a ki cholerát vet pestis, — és a ki pestist vet nem arat-e majdan consilium det — — akarjuk mondani: abaudit? Caveant Doctores ne quid — — Sapienti pauca! —

Selmeczen, mint az öttöm. Bányász és erdőgazdálkodás lapjából olvastuk, módokelőli társulat alakult, mely közelebb 2.

estén 4 nómot s két magyar darabot adand elé. Ugyanott tüztöl-egylet is létesült, mely már gyalogokat tart s szakaszait felosztotta. (Bizony nagyon bátra vagyunk mi, — midn a selmeczek meg nem is álmotak tüztölörök, meg lett náunk ez eszme pendite, a szamok már kész, a miénk pedig —)

Bukle! Egy tréffs barátunk éppen akkor, midn a Pestre monó gőzhajó a lánchid alatt elhalad, elküta magát: **Bukle!** mely sző annyit jelentenek köz nyelven hogy: bukjál le, a véle utazó hős férfiak e veszőny-szóra olyanképp hajták le fejüket, hogy orruk kis hűjűn érte a földet. Elművűn az átutazás a hid alatt, kérdék a parancsnokot, miért rendelte a lebakást, monda: hogy meg ne üssék a fejeket a lánchidnál! — és lőn a nagy röhögés egyik — és másik bátorságán.

Beküldetett hozzánk: A Csengey Gusztáv, Aszódi Mihály és Csiszér Ugróczy Ida által szerkesztett „Ifjúsági könyvtár” 7-ik füste. Egy füzet ára 15 kr. Ismeltve ajánljuk a szülőknek.

Nepk. üzenet.

Ópalyi urak R. Palotán: tiszteltelt vetünk válsázt, de csak zombokat díben érkezően kezünkbe, ez ezakban már nem alhattak, azonban a jövőben egész terjedelmében közzük; addig is egy kis elnézet kérvünk.

H I R D E T É S E K.

1873.
1873.

Árverési hirdetésmény.

Alólrít végrehajtó részéről közhírré tétetik, miszerint Heufel Károly részére Bláskó Frigyes alperestől 1034 frt 37 kr. kötelezés és jár. erejéig lefoglalt, és 1218 frt 70 kr. becsült ingóságok u. m. szoba hutorok, ágy neműek, szőnyegek észkerek f. évi april hó 17-én s következő napjainak regg. 9 óráján kezdve késpénz fizetés mellett el fognak adatni Váczon alperesek Seminárius utczában lakásán. Mire a venni szándékok meghívattak.
Kelt Vác, 1873. april 1-én.
Dacovfi Antal, végrehajtó.

737.
1873.

Árverési hirdetésmény.

Alólrít végrehajtó részéről közhírré tétetik, miszerint Kohn Sámuel D. részére — Gröz Dávid ellen 852 frt 31 kr tőke s jár. erejéig lefoglalt összes kereskedelmi bolti czikkok, és lakásán levő összes szoba hutorok, ágy neműek, és kis kereskedési bolti árték, melyek összesen 2257 frt 47 kr becsültek, f. évi april hó 7-én s következő napokon reggeli 9 órakor árverés utján késpénz fizetés mellett el fognak adatni. — Az Árverés közhírré vetési april 7-én Vadkerty Ferencz úr által levő boltban — — ennek

bevégzete után pedig alperesnek a város kaszárnya melletti lakásán.
Vác, martius 31-én 1873.

Dacovfi Antal, végrehajtó.

Hirdetésmény.

Mely szerint közhírré tétetik, mikép a város tulajdonát képező vályog verőhelyiség használati jog f. évi april hó 6-án délelőli 10 órakor a városi hatóság tereben tartandó nyilvános árverés utján bére adatni fog.
Kelt Váczon, 1873. martiusz hó 27.
a város gazdasági bizottság.

BÉCSI VILÁGKIÁLLÍTÁS.

A bécsi világtárlat magyar osztályának előmunkálatai már annyira előre haladtak, hogy a kiállítandó tárgyak, különösen pedig az azok elhelyezésére szánt szekrények, asztalok és állványok beküldésének mi sem áll utjában.

A kiállítás helyére naponként érkező tárgyak roppant mennyisége, azok gyors lerakását és az illető bizottságoknak rögtöni átadását majdnem lehetetlenné teszi. Igen kívánatos tehát, sőt a tisztelt kiállító urak érdekében szükséges, hogy kiállítandó tárgyaik a velük közölt szállítási körlevél értelmében — a lehető legelővidebb idő alatt — vagy a legközelebbi gyűjtő-helyhez, vagy egyenesen Bécsbe szállitassanak.

Ez alkalommal ismételve figyelmeztetnek a t. kiállító urak, miszerint a csomagolásnál az előirt nyomtatványokat használják, mivel a bizottság a hibásan czimzett és felszerelt tárgyakért jótállást nem vállalhat magára.

Végvártdiól a tárgyak Bécsbe küldésére apr. hó 20-ka tüzetik ki.
Bécsben, 1873. apr. 1-én.

NEMETH S. k.
kiáll. mk. kormánybiztos.